

ENTREVISTA

“El públic em prefereix cantautor”

Roger Mas, músic i cantant, publica el seu nou disc, ‘Irredempt’

ESTEBAN LINÉS
Barcelona

Des de fa dos decennis no només està considerat un dels creadors més interessants de l'escena musical local, sinó una referència indiscutible de la cançó en català. Roger Mas (Solsona, 1975) acaba de trencar un silenci discogràfic d'un lustre, des que va publicar *A la casa d'enlloc*, amb material nou. Només en fa tres que va editar-ne un amb la Cobla Sant Jordi, però el més destacat del flamant *Irredempt* (Satélite K) és que aposta per un Roger Mas reduït dràsticament a la condició de cantautor pur i dur, armat amb cançons noves, la seva veu i la seva guitarra. L'obra, amb una elaborada il·luminació i escenificació dissenyades per Joan Teixidó i Lluís Danés, s'estrenarà aquest divendres a la Fira Mediterrània de Manresa, i aterrarà a Barcelona el 20 d'abril a L'Auditori com a part del Festival del Mil·lenni.

El seu últim disc data del 2012, amb la Cobla Sant Jordi. Llavors ja tenia previst el seu següent pas, tan radicalment diferent?

És que jo faig sempre el que m'agrada, o pretenc fer-ho sempre, però potser massa coses. Hi va haver un moment en què vaig sentir que des de fora em deien que estava fent massa coses, que ho estava cargolant tot una mica. Fins i tot hi va haver una persona que un dia em va dir que quan anava a veure un concert de Roger Mas no sabia què es trobaria.

Què va pensar?

Em vaig adonar que està millor fer el que a tu t'agrada i escoltar el públic. I si el públic es decanta majoritàriament per discos com *Les cançons tel·lúriques* o per la teva faceta de cantautor... doncs cal fer alguna cosa.

I què va decidir?

Bé, de fet, després de sortir a l'escenari per primera vegada amb la Cobla, després de tants colors, de tants músics, de tants arranjaments i de tanta riquesa musical, em vaig dir “què puc fer ara?”, i vaig pensar que l'únic que faltava era la qualitat de l'interpretació i de l'instrument quan estàs tot sol, perquè pots interpretar depenent de les característiques de l'espai i sense haver d'entendre't amb més gent. Vaig pensar que pot-

KIM MANRESA

El músic i intèrpret de Solsona fotografiat dilluns passat a Barcelona

ser el meu públic ara agrairia que tornés a fer un exercici d'essencialisme, que és el que és aquest disc i que és el que seran els directes. I llavors sí que vaig veure que en directe una hora i mitja en actitud de cantautor, sol amb la guitarra, podia ser massa forta... i vaig pensar que calia fer alguna cosa. En directe, doncs, vaig pensar com podia posar més colors sense posar més música, i aquí entra l'escenografia i el disseny

EL DETONANT

“Hi va haver un moment en què vaig sentir que des de fora em deien que feia massa coses”

de llums. Colors reals en comptes de colors musicals.

Té alguna garantia que és una bona idea?

Crec que sí, però en no tinc cap garantia. Un concert de cantautor no hauria de passar dels 45 minuts o d'una hora. A partir d'ara els meus directes no aniran més enllà de l'hora i quart. Cantaré tot el nou disc i alguns temes de les meves produccions anteriors. I així serà durant

els propers dos anys. Només faré això. I això implicarà que faré una mica menys de la meitat dels concerts que he estat fent fins ara. Jo en faig entre trenta i quaranta a l'any des de fa quinze anys, i aquesta xifra no es mou.

I ara parlem de...

Vint o fins i tot només quinze. És una aposta difícil en temps de crisi. Descobriré si ea pot viure només amb això.

PRESENTACIÓ

Les noves cançons les presentarà amb una nova escenografia dividres a Manresa

Quan va decidir que el seu nou disc tindria una actitud solitària també tenia material nou?

Em va costar moltíssim. Tenia el concepte molt clar, cantautor a seques, però no tenia material, perquè portava una gran sequera. D'alguna manera encara estava component com quan era jove, quan la inspiració surt sola, i tens la necessitat de compartir-la amb la gent. Però amb el pas dels anys, et

converteixes en una altra persona, i potser les coses que m'interessen ja no les vull compartir, o ja no tinc ganes de despullar-me tant, o... que quan fas una cançó t'adones que això ja ho has fet o ja ho has dit. I, paral·lelament, cada vegada esperen més coses de tu.

Notava un sequera compositiva?

Totalment. I de sobte, no sé què va passar, però aquesta tardor em va anar molt bé treballar el material d'*El camí de les serps* en pla elèctric, i això em va obligar a treballar molt amb la música. La tardor treballant amb els músics i l'hivern tot sol, i se'm va obrir un túnel, una autopista, i tot i que encara no tenia les cançons, ja veia un camí que em portaria a fer sortir alguna cosa. I ja em vaig posar de bon humor, i amb el bon humor, ja no vaig parar de tocar. De sobte em vaig sentir com fa vint anys, però amb quaranta. Però era diferent, perquè era un procés més tranquil però més gustós, i van començar a sortir les cançons.

Que parlen de...?

Parlen de moments dramàtics, de les contradiccions i dels conflictes, de la dialèctica i dels múltiples jo d'un mateix... ●